

V spomin na Janeza Barboriča

Februarja letos nas je pretresla novica, da nas je na vrhuncu življenjskih sposobnosti poln izkušenj in delovnega elana za vedno zapustil Janez Barborič, metalurški inženir in naš prvi sourednik ter oblikovalec *Zelezarskega zbornika*.

Rodil se je 3. decembra 1931 v Ljubljani. Kot otrok se je s starši preselil v Novo mesto, kjer je živel, dokler ni odšel študirat v Ljubljano. Dokončal je I. letnik medicine, a se je nato prepisal na študij metalurgije in diplomiral 1961. leta.

Po zaposlitvi v Ljubljani ga življenjska pot pripelje oktobra 1963 v *Železarno Store* kot strokovnjaka, usmerjenega v livarstvo. Sposobnost, pripravljenost do dela in napredka v stroki ga vodi od asistenta do obratovodje *Livarne I* in zatem do glavnega inženirja sklopa livarske panoge. Bil je član *Izvršnega odbora* in *nadzornega odbora Društva livarjev Slovenije* od leta 1968 do 1977.

Kot aktivni družbenopolitični delavec je opravljal v železarni vrsto nalog. V letu 1964—1967 je bil predsednik sindikalne organizacije *Železarne Store* in večletni član komiteja *ZK železarne*. Bil je tudi predsednik občinskega odbora sindikata delavcev kovinske industrije v Celju in leta 1973 izvoljen za predsednika republiškega sveta *ZSS*. Leta 1978 do aprila 1979 je bil predsednik *ZSJ*, potem do svoje prerane smrti koordinator v predsedstvu *ZSJ* za vprašanja družbenoekonomskega razvoja, dohodkovnih odnosov, življenjskih in delovnih pogojev, inovacij, izobraževanja in kulture. Bil je član *CK ZKJ*, *RS ZSS*, zveznega sveta za gospodarski razvoj in ekonomsko politiko in komisije skupščine *Jugoslavije* za družbeno planiranje ter družbenoekonomski razvoj.

Za svoje požrtvovalno delo je prejel zlati znak *ZSS* in bil odlikovan z *Redom dela z rdečo zastavo*. Na letošnjem srečanju samoupravljalcev *Jugoslavije* v *Kragujevcu* so mu podelili diplomu *Kluba samoupravljalcev za privrženost interesa delavskega razreda in za uresničevanje samoupravnih socialističnih odnosov*.

Tov. Barboriča ni več med nami. Njegovo delo na strokovnem in družbenopolitičnem področju nam ostaja kot trajna zapuščina, nas — njegove delovne tovariše, prijatelje, znance pa obvezuje, da nadaljujemo delo, ki mu je bil tako predan in usmerjen.

Ostal nam bo v trajnem spominu kot dober, skromen, vesten delovni tovariš, prijatelj, strokovni in politični sodelavec.